

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1011

31.07.2022 (133)

Selve øjeblikket Vi bliver nationalsocialister

Sepp892

Denne artikel er skrevet af en af vores italienske medarbejdere.

Hvis nogen i dag spurgte mig, hvornår jeg blev en ægte nationalsocialist, ville jeg helt sikkert blive forbløffet. Svaret er, at jeg ikke rigtig kan svare på det spørgsmål. Man bliver som regel ikke nationalsocialist i det 20. og 21. århundrede fra den ene dag til den anden. Så enkelt er det. Eller rettere sagt, så kompleks.

Hver eneste af os hvide, der er født i anden halvdel af det "korte århundrede", kom til verden med to arvesynder. Den ene, som alle er belastet af den bibelske tradition, og den anden, som kun de hvide får skylden for, nemlig at de er hvide.

Denne "skam", som vi fødes med, og som vi værner os til fra vores tidligste år, styrer og bestemmer vores liv i enhver social interaktion, og den udgør en central kerne i vores opdragelse. Vi lærer, at hvide mennesker er dårlige, at

det er forkert og latterligt at være stolt af vores kulturelle arv, og at nationalsocialismen er den værste ideologi og politiske vision af alle. Vi værner os til at frygte selve ordene.

Hvordan kan det så være, at så mange af os modstår shaming med en så effektiv hjernevask og bliver nationalsocialister? Hvad er det, der gør forskellen? Hvornår beslutter vi os for at forsvare vores rettigheder?

Selvfulgelig har hver enkelt nationalsocialist sin egen historie at fortælle, men jeg vil vove at påstå, at vi alle har haft hårde tider på vores vej. I dag er det svært at være nationalsocialist, og selv om jeg personligt mener, at kamp er den bedste træning for at vinde, afholder det stadig mange gode mænd fra at slutte sig til os.

Dette er en historie om inspiration.

Hvis jeg blev spurgt igen med en pistol, hvad der var det øjeblik, hvor jeg ikke kunne vende tilbage, ville jeg nok nævne den dag, jeg så Riefenstahls mesterværk "Viljens triumf". Den sidste scene er Adolf Hitlers berygtede tale ved afslutningen af den sjette kongres for det nationalsocialistiske parti i Nürnberg den 8. september 1934. En skriftlig udskrift vil ikke yde retfærdighed til den virkning, som en sådan tale kan have på en person, der er på vej ind på den nazistiske vej, men jeg vil blot notere mig nogle indtryk.

*"Den sjette partikongres er ved at være slut. Det, som millioner af tyskere uden for vores rækker måske kun har set som en imponerende demonstration af politisk magt, var uendeligt meget mere for hundredtusindvis af militante: det store personlige, politiske og åndelige møde mellem gamle militante og våbenfæller. Og måske tænkte **mange af dem**, trods den spektakulære kraft i denne imponerende hæropvisning af partiet, **vemodigt tilbage til den tid, hvor det var svært at være nationalsocialist.**"*

Det lyder bekendt, ikke sandt? I disse dage er det svært at være nationalsocialist. Det er ikke underligt, at man kan høre følelserne i Führerens stemme her. Det er altid den samme kamp, ikke sandt?

*For allerede da vores parti **kun** bestod af **syv personer**, formulerede det to principper: Det ville være et ægte ideologisk parti, det ville kompromisløst have den eneste og absolutte magt i Tyskland.*

*Vi måtte som parti forblive et mindretal, fordi **vi mobiliserede de mest værdifulde kamp- og offervillige elementer i befolkningen**, og de er aldrig et flertal, men altid et mindretal. Og da den bedste racemæssige del af den tyske nation stolt, selvbevidst, modigt og dristigt krævede ledelsen af riget og folket, fulgte folket i stadig større omfang denne ledelse og underlagde sig den.*

*Det tyske folk er lykkeligt over, at den evige flugt af udseende nu er blevet erstattet af en stabil pol, som i bevidsthed om, at den repræsenterer det bedste af tysk blod, har satsig selv i spidsen for nationen og er fast besluttet på at bevare og udøve denne ledelse og aldrig at opgive den. **Der vil altid kun være en del af et***

folk, som vil være virkelig militant, og der kræves mere af dem end af millioner af andre mennesker. For dem er det ikke nok at sige: "Jeg tror", men de sværger: "Jeg vil kæmpe! "

Det var det hele. Det var så at sige det øjeblik, hvor jeg følte, at jeg måtte deltage i dette ene afsnit. Det var det øjeblik, hvor min kamp begyndte.

Partiet vil for altid være det tyske folks ledelsesreservoir, uforanderligt i sin lære, stålsat i sin organisation, smidigt og tilpasningsdygtigt i sin taktik og i sin overordnede fremtoning udtryk for nationens ånd. Igen må det være sådan, at alle anstændige tyskere bliver nationalsocialister. Kun de bedste nationalsocialister bliver medlemmer af partiet.

Tidligere sørgede vores modstandere for, at vores bevægelse med jævne mellemrum blev befriet for det lette spild, der begyndte at sætte sig i den gennem forbud og forfølgelse. Nu skal vi selv være selektive og fjerne det, der har vist sig at være råddent og dermed ikke hører til os. Det er vores ønske og hensigt, at denne stat og dette imperium vil bestå i de kommende årtusinder. Vi kan glæde os over at vide, at fremtiden er vores.

Hvor de ældre generationer måske stadig vakler, er ungdommen svoret til os og givet os med krop og sjæl. Først når vi i partiet realiserer nationalsocialismens ultimative essens og ultimative idé gennem vores fælles indsats, vil den for evigt og uopslideligt være det tyske folks og den tyske nations ejendom. Så vil den glørværdige og ærefulde hær af vor nations gamle og stolte væbnede styrker få selskab af partiets ikke mindre traditionsbundne ledelse, og disse to institutioner vil sammen forme og konsolidere det tyske folk og bære den tyske stat og det tyske rige på deres skuldre.

På dette tidspunkt begynder titusindvis af partikammerater at forlade byen. Mens nogle stadig mindes, forbereder andre sig på det næste opkald, og der vil altid komme og gå mennesker, og de vil altid blive bevæget, begejstret og inspireret på ny, fordi idéen og bevægelsen er udtryk for vores folks liv og dermed symboler på evigheden.

Længe leve den nationalsocialistiske bevægelse. Længe leve Tyskland!

Føles det ikke som om, at vi kæmper den samme kamp igen og igen? Skal vi være stolte over at føle os bæret over at være så tæt på de helte, der viste os vejen til den rigtige verdensorden? Én ting er sikkert: stien er stadig udstukket, det er op til os ikke at fortabe os.

Freds odyssé

Del 2

Mit nye hjem

Jeg var heldig!

Mit nye hjem var ikke så slemt.

Bortset fra, at der ikke er nogen vinduer. (Jeg savnede i hvert fald ikke fjernsyn og internet).

Personalet var høfligt og professionelt. Fysisk attraktive mennesker. Især damerne!

Maden var god. En blanding af bonde- og tysk køkken. Masser af kød og friske grøntsager fra haven. Selv hjemmebagt brød og småkager.

Hunde, katte og andre dyr strejfede rundt i korridorerne. "Ekstra sikkerhed".

Ville de holde os inde? Eller holde en anden ude?

Af og til så jeg Helga eskortere en ældre person til en dør med et skilt med "Adgang forbudt!". Derefter forsvandt de i timevis.

Der gik et rygte om, at den gamle mand ville få lov til at besøge byen. Men kun med en ledsager. Jeg ved ikke hvorfor. Måske var han senil. Nogle gange vandrede han rundt og for vild.

Faktisk var jeg lidt misundelig på ham, fordi han kunne tilbringe så meget tid sammen med Helga. Selv om han tydeligvis var for gammel til at udnytte denne enestående mulighed fuldt ud.

Der var også andre udgange, der var markeret med "exit". Disse underjordiske gange førte til små bygninger, der var forklædt som ubrugte udhuse spredt ud over prærien.

